

Kurucusu Hayati Tahsin Yılmaz
Sahibi Muhittin Şen
Sorumlu Yönetmeni Vural Yaşarın
YILLIK ABONESİ 750 KURUS
Yazışma Adresi Abana gazetesi—ABANA

ABANA

HER AYIN 1'İNDE VE 15'İNDE ÇIKAR
SİYASİ GAZETE

Aygaz çamaşır makinaları
Aygaz Buzdolapları
Aygaz Kahveci ocakları
Aygaz Fırınları
ÖDEMEDE KOLAYLIK
Eski ocaklar ıfınla değiştirilir.
Ayrıca
Günde 4 yumurta taksitle
Komple Aygaz Ocakları
AYGAZ BAYII MEHMET ŞEN
ABANA

Sayı : 37

1 Temmuz 1971

25 Kuruş

Kasabamızın Elektrik Şebekesi Değiştirilecek

Kasabamızın, Çatalağzından gelecek olan elektrik enerjisinden faydalanabilmesi için, halen mevcut olan elektrik şebekesinin değişmesi gerekmektedir.

Köyde Yapılan Nişan Düğünü

İlçemizin, Kadiyusuf köyünden Burhan Karanın kızı Ayten Kara ile Elmaçukuru köyünden Mehmet Yılmaz'ın oğlu Nurullah Yılmaz nişanlanmışlardır. Nişan töreninin ilgi çekici yönü, köyün eskidenberi süren gelen tutucu geleneklerinden sıyrılarak günümüzün modern anlayışına uygun olarak yapılmıştır. Şimdiye kadar köylerimizde adet olmayan bu asri nişanlanmayı çıktır

olarak açan kız ve oğlan babası oluyor.

Nişan töreninde kalabalık bir davetli topluluğu vardı. Kaymakamımız Yücel Türkben'de davetliler arasındaydı. Bir konuşmayla nişanlanan gençlere yüzüklerini taktılar. Gazetemiz adına bizlerde, köylerimize örnek olacak olan nişan törenini yapan babaları kutlar, genç nişanlıları tebrik ederiz.

Geçen yaz aylarında plân ve projesi yapılan geçiş hattının iller bankasındaki işlemleri bitirilmiştir. İller Bankası Teknik elemanları kazamıza gelerek şebekenin değiştirilmesi için gerekli çalışmalara başlamışlardır. Teknik elemanlarla birlikte gelen ve elektrik şebekesinin yapımını alan müteahhite teslim işi yapılmaktadır.

Göynükler Köyüne Köy Konağı Yapılıyor

Gazetemizden ödül Alacaklara ödülleri verildi

Abana merkez mahalle köy ilkokullarının 1970-1971 ders yılı son sınıfı birincilikle bitirenlerden şimdiye kadar 8 öğrenciye ödülleri verildi.

Ödül alan öğrenciler şunlardır:

- 1— Figen Dündar (Abana)
- 2— Vural Çavlar (Konakören)
- 3— Sultan Yuvarlak (Çayırçık)
- 4— Cemal Şen (Göynükler)
- 5— Metin Acar (Elmaçukuru)
- 6— Mustafa Kurudirek (Yeşilyuva)
- 7— Mustafa Özmanav (Çampınar)
- 8— Hayriye Yılmaz (Kadiyusuf)

Geriye kalan iki köyümüzün öğrencileri şimdiye kadar belgelerini getirip ödülleri almamışlardır.

Köy yardım fonundan elde edilen para ile ilçemizin Göynükler köyüne "Köy Konağı" yapımına başlanmıştır. Köylerimize yapılan bu konaklarda köye gelen konuklar ağırlanacağı gibi, köy toplantıları burada yapılacak ve köy gençlerinin kitap okuyabilmeleri için büreye temin edilecek olan kitaplarla da okuma olanakları sağlanmış olacaktır.

İlçemizde Turizm

Hazırlıkları Yapılıyor

Turizm mevsiminin gelmesi dolayısıyla belediyemiz ilçe içinde genel bir temizlik yaptırmaktadır. Sahil boyu ve çarşı içindeki temizleme işi devam etmektedir. Noksanlıkların tamamlanmasına hızla devam edilmekte, Belediye bahçesine büfe yapılarak ihalesi

yapılmıştır. Kasabanın şirin görünüşünü bozucu inşaat çalışmalarından arta kalan enkazlar, kum çakıl gibi artıklar olmaktadır. Belediyemizin inşaat sahiplerini uyarması ile bunların hiç olmazsa dağınıklığı biraz olsun giderilebilir.

Ne Kadar Vergi ödediler

Gazetemiz, geçen yıl olduğu gibi, bu yıl da ilçemizin en çok vergi veren 10 iş adamını tesbit etti.

İlçemizin en çok vergi öleyen iş sahipleri sırası ile şöyledir :

1— Mehmet Ölkü (Doktor)	3315 TL. ödedi
2— Yaşar Taşdizer (Nakliyecisi)	2705 " "
3— Kâzım Yazgan (Tüccar)	2705 " "
4— Mustafa Şekerci (Tüccar)	1915 " "
5— Sabri Kalafat (Tornacı)	1715 " "
6— Fahri Köse (Makaracı)	1590 " "
7— Hüseyin Açıkgöz (Noter)	1440 " "
8— Rasim Yüksel (Nakliyecisi)	1155 " "
9— Osman Işık (Çimentocu)	1055 " "
10— İbrahim Tülek (Makaracı)	980 " "

En az Vergi ödeyenler

1— Rıza Akın (Tuhafiyeci)	45 TL.
2— Yurdakul Şenol (Şöför)	45 " "
3— Zekâi Sümer (Bakkal)	80 " "

Vergi dairesinin verdiği bilgiye göre, 7. dereceden maaş alan 4 çocuklu bir memurun yılda verdiği vergi tutarı da 4962 liradır.

Abana Turizmi

Hayati Tahsin YILMAZ

Bir turizm sezonuna daha girdik ve yine düştü önümüze şapkamız, düşünürüz.

Neden ilerleyemiyoruz bu konuda? Onbeş yılı aşmış turizme başlayalı. Bir de döüp bakmışız ki, bir arpa boyu bile yok geldiğimiz yol. İlk yıllardaki canlılık kaybolmuş. Daha dün turizme başlayanlar bizden çok öne geçmişler. Hani yürme hayuzumuz? Hani çiçek bahçelerimiz, parklarımız? Dahası, hani turistimiz? daha kollarımızı açıp bekleyecek miyiz?

Turizmi bırakıp sanayi'ye yöneliyorsak (turizm de bir sanayidir ya) hani sanayi çarşımız? Bu konuda burnumuzun dibindeki Bozkurt'tan da mı bir örnek alamayız? Bozkurt'un sanayi sitesi bir mahalle oldu şimdi. Laf değil, çalışma var heriflerde. Daha ne zamana kadar sürecek çarşı içindeki motor sesleri, gürültü patırtılar?

Bir belediyemiz var, lüks peşinde. Abanayı Kastamonunun en modern buzhanesine kavuşturdu. Şimdi de yine Kastamonunun en modern mezbahasına sahibiz. Belediyenin bir de garaj projesi de var galiba, Korkarız o da Kastamonunun en modern garajı olur!

"Bunlar gereksizdir" diyemeyiz. Ama "kel başa şimsir tarak" tir. Yazıktr bu yoksul kentin yüzbinlerce lirasını böyle lüks yatırımlara harcamaya. Neler yapılmaz bu paralarla? Yalnız bu lükslere harcanan paralarla bile, Abana turizm cennetine çevrilebilirdi. Yıllar var buzhane çalışmaya açılalı. Ne kazandırdı belediyeye? kârı bırakalım, işçisinin parasını çıkarabiliyor mu?

Zeytinlik alanının park olarak kullanılacağı söylendi. Hep söylenti olarak duyuruz belediyenin işlerini. Aslı nedir, bir kaç kişiden kalanı bilmez. Biri ketle çevrildi zeytinliğin çevresi. Beş altı yıl oluyor, daha dokunulmadı içine. Eskiden çocuklarımız olsun oynardı. Şimdi yabancı dikenlerden girilmiyor içine. Çirkin bir taş yığını olarak ortada duruyor Zeytinlik.

Turistik eşya işinde de gerileme var. Eskiden dikiş-nakiş kutuları, tavla, dama tahtası, saz (bağlama) gibi şeyler yapılırdı. Şimdi yok öyle ıvır zıfır (I) şeyler. Askı bile bulamıyoruz. Sanatkarlar hep "piknik sandalye" yapıyor şimdi. Arasra vitrinlerimizde bazı turistik eşyalar görülüyorsa, o eşyalar, Abanadan başka yerlerde yapılıyor. Ve de biz sıkılmadan üzerlerine "Abana" damgasını vurup satıyoruz.

Bir garip tutum da şu: Fazla turist gelirse nereye yerleştirmişiz! İlgilileri çok düşündürüyor bu durum. Bu yüzden de reklâm yapılmıyor ve de otellerimiz, pansiyonlarımız bir türlü dolamıyor. Anlaşıyor ki, bir "hizmet" olarak düşünüyorlar ilgililer bu turizm işini. Para (turizm geliri) ikinci planda kalıyor.

Abanaya gelmeden önce yer ayırtanları yerleştirmek boynumuzun borcu elbette. Bunun dışında her gelen turiste yer bulmak zorunda olmamalıyız. Yer bulamayan turist gider, geceyi Bozkurtta, İneboluda, Çatalzeytinde geçirebilir. Gidecek aracı yoksa "sabahçı kahvesine buyur" edilir.

Baktık ki çok turist geliyor, gelecek yıla daha istekle hazırlanırız. Yalnız Abana merkezinde değil, kıyı mahallelerimizde de (Hacıveli, Avcılar, Keleşoğlu, Konakören, Toza) pansiyonculuğu geliştirmenin yollarına bakarız.

Plaj olarak Hacıveli'miz de var bizim. Kimse ilginç bulmuyor Hacıveli'yi. Hacıveli kıyıları taşlık değil, kumsal şimdi. Sonra, eskiden aralarından kayıkların geçtiği kayaların arası bazı yıllar sığlaşarak doğal plaj oluyor ki, aramakla bulunmaz. Pansiyonculuk için mahalleleri de (özellikle Hacıveli'yi) özendirme gerek. Yalnız plajı değil, mis kokulu çamları da var Hacıvelinin.

Sonu üçüncüde

Köy Yollarımız

Sati OZEN

Vücudumuzun dört bir tarafına dağılan kan damarlarının önemi, vücudumuza hayatiyeti için ne ise, bir memleketin kalkınması, gelişmesi için de yolların önemi odur. Bir memleketin veya bir beldenin insanlarının, diğer memleketin ve beldenin medeniyetinden, kültüründen, ekonomisinden faydalanması yollarla mümkün olur. Kısacası yol, medeniyetin giriş kapısıdır diyebiliriz.

Abana'nın uzun yıllar köy olarak kalması, Abana ve çevresinin devlet yatırımlarından uzak kalmasına sebep olmuştur. 1968 yılında ilçe olan ve çalışkan bir kaymakama kavuşan beldemiz, uzun yıllar faydalanmadığı devlet yardımından 1968 yılından buyana nasibini almaya başlamıştır. Kaymakamımızın gayretli çalışmaları ile halk ve devletin iş birliği sağlanmış, kısa zamanda büyük mesafeler katedilmiştir. Bu cümleden olarak köylerimizin yol su telefon gibi sorunları halledilmiştir.

Bugün, Abana'nın istediğiniz köyüne ve mahallesine taksinizle rahatça gidebilirsiniz. Yıllardır kasabaya satacağını sırtında getirip, götüren, saatlerce yollarda ter döken köylümüz, bugün değil sırtında birşey taşımak, evinden yayan bile gelmekte, vasıtalarla köyünden çarşıya, çarşıdan köyüne rahatça gidebilmektedir.

Köy yollarının yapılmasında da elbette birçok zorluklarla karşılaşıldı. Bütün reformların yapıldığı gibi, yol konusu da bazı köy ve bu köylerde yaşayan fertler tarafından tepki ile karşılandı. Kaymakam Yücel Türkben yılmadan çalışarak çevredeki köylerin halkına olduğu gibi, İstanbuldaki köylü kardeşlerimize yolların önemini kavratmaya çalıştı ve sonunda "Köy Yolları Birliğini" kurmayı başardı. Uyanık köy çocukları bu birliğe İstanbul'da topladıkları maddi olanaklarını katarak "Köy Yolları" hesabına bankaya yatırdılar İş bununla bitmiyordu. Esas zorluk, bundan sonra başladı. Yolun önemini kavrayamamış kişilerle, bahçesinden tarlasından yol geçeceğini gören vatandaşlar isyan bayrağını kaldırıyor "Beni öldürür, buradan öyle geçersiniz" diyerek kendisini yolu açan makinelerin önüne atıyordu. Bunu yapanlar köy toplumu içinde azınlıkta kalıyordu. Büyük çoğunluk, yola, devlet hizmetine artık susamıştı. O uyanık yol ve medeniyetin köyüne girmesini arzu ediyordu. Bunlar elbirliği yaparak "istememezlik" feryatlarını susturuyor, yol denen nimete kavuşmak için kendisi için çırpınan idarecinin yardımına, ellerinden geldiği kadar koşuyorlardı.

Yukarıda da söylediğimiz gibi, her yenilik tepki ile karşılaşır. Yenilikler, toplumlar tarafından ilk anlarda kolay kolay hazmedilmez. Aradan zaman geçtikçe, yapılan yeniliklerin faydası görülür, meyvası alınır, ondan sonra kıymeti anlaşılır. Dün yol açılırken isyan eden kişilerle görüşüğünüz zaman yol denilen medeniyet kapısının kendisi için faydasını anladığından, konuşurken size şöyle söy-

Sonu üçüncüde

Yılan görmüşe döndü doları görünce

HAYATI TAHSİN YILMAZ

Abana
Turizmi

Hareketi onbeş dakika kala elimde valizim trene doğru giderken Fransız memur çevirdi beni. Dediklerini anlamadım ama, gülüm gösterdiği yere. İstasyonun Fransız bölümünde gümrük yoklama odası olmalıydı bulunduğum yer. Bir şeyler sordu memurlardan biri, cevapladım anlamadım:

"—Bürükselo!"

Sert sert söylüyordu bu kez, azarlar gibi.

"—Fransızca bilmiyorum" dedim. "İngilizce öğren?"

Daha da sertledi İngilizce deyince. "Niye İngilizce öğrenin de Fransızca öğrenmedin?" der gibi geliyor du bana. "Gibi'si fazlaydı ya. Biri atıldı öteden:

"—Sen Fransız usullerini bilmiyormu musun?"

"—Bilmiyorum."

"—Bilmezsen öğren. Terenin hareketinden yarım saat önce bulunman gerekti burada. Bu treni binemazsin!"

"—Ama usulümü bilmiyorum dedim, on dakika var, binemiyecek miyim bu trene?"

"—İlk kez mi geçiyorsun Fransaya?"

"—Evet, ilk kez."

"—Ne var valizinde?"

"—Ay, pakalım!"

Yarısını boşaltmışım ki.

"—Yeter!" dedi. "bu kez bağışlıyoruz, yeliş trenel!"

Yeliştim trene. Hemen hareket ve yoklaması. Yalnızdım kompartımanda.

"—Hayır, hayır!" diye bağırıyor memur biletimi eline alınca. Bunun hep aksi memurlara çıktım galiba.

"—Dur dedim, "ne var, ne oluyor?"

O da benim dilimden anlamıyor ya! Bağırıyor habire, "I" yazısını gösterince bağırıyor arısında, anlamadım aceleyle birinciye binmiş olduğumu.

Özür diledim ve indirdim valizimi raftan. Kspidan çekilmez bu sefer. "Yol ver!" vermez. Bir şeyler diyor ama kimbilir ne? Elini konuşturdu sonra. Farkını istiyor bu on dakikalık yolculuğun. "Ne isterse vereyim" dedim gayri. Cebinden bir liste çıkarıp hesapladı farkı, bende bir "beş dolar"lık çıkarıp uzattım.

Yılan görmüşe döndü doları görünce.

"—Geçmez o" dedi. "Fransız fransı olacak!"

"İşine gelirse" dedim. "Yok işle, yaratayım?"

İster istemez aldı doları. Beni de takli peşine. Bir kompartıman gösterdi, girdim. Dört kişinin dördü de aldı selamını. İkiisi Cezayiriydi, Türk olduğumu öğrenince boynuna sarılacaklardı nerdeyse. Biriyile ahbab oluverdik hemen. İşaretle konuşuyorduk. Cebinden bir defter çıkardı. Arapça okuyup yazmam yoktu. Sordun şaşkın şaşkın:

"—Sen müslim?"

"—Evet, müslüm."

Müslümanım da niçin Arapça okuyamıyordum? Bir türlü akıl erdiremedi Cezayirli. Pencere kıyısında karşılıklı oturur ve bizi ilgi ile izleyen çift te anlamıyordu dilimden. Yırtmıyordu Cezayirli bir şeyler anlatmak için. "Mustafa Kemal" diyordu. Pasaportunu eşinin ve çocuklarının fotoğraflarını çıkarıp gösterdi. Kendi fotoğrafını uzattı. "Kalsın!" dedi. Strasburg'a çalışmaya gidiyordu bu Cezayirli.

Strasburga gelince hem cebimde ağırlık yapan fransızları harcama, hem de gündüzü beklemek üzere trenden indim. Bir beş dolar daha çıkarmıştım gözden. Emanet arıyorum Valizimi bırakmak için. Nerede bulacaksin "emanet"? Hiç Fransızlar bu kelimenin İngilizce veya Almancasını yazar mı? Fransızca hâlâ uluslararası dil onlara. Ne lüzum var başka dile? Tren yerinde görünce yerleştim kompartımanıma. Lüksemburg'ta elim sababı Strasburg yerine. Bir de Türk buldum bekleme salonunda: Sonu gelecek sayıda.

Başı sayfa 2'de

Ama herşeyden önce Abanayı daha iyi tanıtip, daha çok turist getirmenin yollarını aramalıyız.

Bir önemli sorun da yakınlarımız dururken çok uzaklardan, dahası yurt dışından turist beklememizdir. Bizim şimdilik bu turistleri barındıracak ve eğlendirecek kuruluşlarımız yok. Turizm konusunda çevreyi yadsı-mamalıyız. Şimdiki tu-tumla Kastamonunun tu-ristini Abanaya çekeme-diğimiz gibi, öteki yer-lerden Abanaya niyetle Kastamonuya kadar ge-len turist, yol bulup ta Abanaya ulaşamıyor.

Kastamonuda (garaj la çarşı arası, göze batan bir yerde) Abana turizmi ile ilgilenecek bir kuruluş kurulması, bu konuda yapılacak işlerin başında gelmelidir.

Abanaya sefer yapan otobüs işletmelerinin de konu ile ilgileneceklerinin yolları aranmalıdır.

Turizmden bir şeyler bekliyorsak, Abanamızın doğal güzellikleriyle yetinmemeliyiz. Bu güzellikleri iyi değerlendirip, turizmi "para getiren bir sanayi kolu" olarak bellemeli; güzelliklere yapma güzellikler eklemeli; turisti para harcamağa özendirerek kuruluşlar kurmalıyız.

güney
SANAT DERGİSİ
P.K. 1353 - İST.

Abana üzerine

Abana, alabildiğine uzanan bir kumsala, tepelere kadar çıkan yeşiliğe sahip bir köy. 1899 yılında nahiye, 1945 yılında iken 1954 yılında iki km uzaklıktaki Bozkurtun nüfusunun fazla olduğu gerekçesiyle kaza merkezi oraya nakledilmiş ve belediyesi lâğvedilmiştir.

Kaza merkezinin Bozkurtta nakledilmesinde iki noktaı nazar mevcut. Birincisi, Bozkurtun nüfusu-nun, her yıl Abana gayri yerlerde çalışan Abanalıların nüfusuna nazaran fazla olması ve bu yüz-den mecliste böyle bir karar alınmış olmasıdır. İkincisinde seçimlerde Abananın CHP'ne rey ver-mesi yüzünden kazanın cezaya çarptırılmış olma-sıdır.

Hemen ilâve edelim ki Abanalılar artık bu mevzu hakkında münakaşayı abes addediyorlar. Gayeleri, köy olarak turizmi inkişaf ettirmek ve Türkiyede numune bir köy haline gelmektir. Ni-tekim bu inkişafı yerinde tesbit etmek mümkün oldu.

Deniz kenarında bir gozino yapılmış. Bir kıs-mı daha inşaat halinde olmasına rağmen bizimki-si gibi büyük graba yemek vermek imkânına sa-hip. Abanada bir de kır kahvesi mevcut ki, ben-ce turisti en çok celbedecek yerlerden birisidir. Emirgan "Çınaraltı"nın pek te aratmayacak mahi-yette.

Esin Talu

(Vatan gazetesi, 30 Ağustos 1955)

Köy Yollarımız

Başı sayfa 2'de

lediğini görürsünüz: "Yol açılırken isyan etmekte bata etmişiz. Yol açılışında isterse arpalığımdan geçsin. Sesimi bile çıkarmam, seve seve veririm" demektedirler.

Bu sözleri kişilere söyletebilmek için idareci-lerde bezginlik göstermeyen iradenin ve çalışma azminin olması gerektir. Bu azim ve irade ile çalışarak 10 köyün yollarını telefonunu ve içme su-yunu yaptırmasını başaran Kaymakamımız Yücel Türkben'i, memleketini seven kişi olarak alkışla-mamak ve tebrik etmemek nankörlük olur, bence.

Şiir Köşesi

Memetler Büyüyor

Gün biter, yıllar biter, ellerin işleri bitmez
Memedim güller gibi büyüyor şimdi
Çatıne titredim eller - ayaklar apak.
Koygun gölgeler yaptım ona güneşler yakmamın diye

Kuru ayaklarda sıkıca bağrıma bastım
Kar teptim, buz kırdım, tozlara ve sarı samanlara belendim

Oğluma elçim elçim (1) kalemler, defterler aldım
Memedim ak badanalı okullara gitsin diye.
Taşa toprağa koydum başımı geceleri
Boy boy zulümleri, köfönlükleri yendim
Direndim direndim direndim
El kapılarında gülmü dermanım kosıldı.
Yılmadım bir kez baş eğmedim kimselere
Memedim büyüdü, gülül gülül okuyor şimdi.
Sana pazardan kavun aldım oğlum
Oğunlarını sen ye, vurgunlarını ben
Bör bulamık çaylardan sırtında geçirdim seni
Tut elimden oğlum, gör bizleri bir gün
Giyşiler alamadım omms
Kitaplar aldım sana kucak kucak
Sakin gücüne...

Mehmet AYDIN

(1) deste, dasta

Sahillerimizin Turizm mevsimi pazar günü İlişide Açılacak

İlimiz sahillerinin ananevi Turizm Mevsimi pazar günü "Yakaören, İlişide yapılacak törenlerle açılacaktır. Turizm derneği tarafından tertiplenen törende açılış konuşmasından sonra çeşitli deniz yarışları ve eğlenceleri yapılacaktır.

İliş Turizm Derneği bu törene davet etmek- bütün hemşehrilerimizi tedir.

İlân

Bozkurt Darsu köyü hane 43, Cilt 4, sahife 241 nüfusunda kayıtlı Yakup oğlu Ayşe'den doğma Mahmut Tuna olan soy adının TANAR olarak teshihine Bozkurt Asliye Hukuk Mahkemesinin 2.6.1971 tarih 971 57 esas ve 971/68 sayı ile karar verilmiştir. İlân olunur.

Baskı ve Dizgi Yeri

Eyeni
Kastamonu
Matbaası-Kastamonu

HİSAR
AYLIK FİKRİ VE SANAT DERGİSİ

P.K. 501 ANKARA

Milletvekilimiz Hasan Tosyalı

Kastamonu Vilayetine Kalkınma İhtiyaçlarını

Meclise Anlattı

KASTAMONUNUN İHTİYAÇLARINI YERİNDE GÖRÜP
TEDBİRLERİN ALINMASI İÇİN BAŞBAKAN NİHAT ERİM'İ
VE BAKANLARI MECLİS KÜRSÜSÜNDEN KASTAMONU'YA
DAVET ETTİ

Fıkra gibi

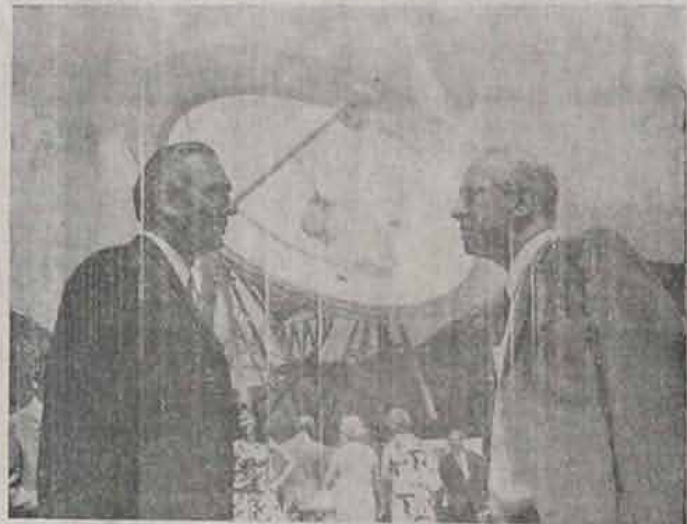
NEZAKET

Bir toplantıda yaşlıca bir adam mini eteğin aleyhinde atıp tutuyordu. Ona kıyasla çok daha genç durumdaki bir diğeri şiddetle itiraz etti.

—“Yanıyorsunuz beyefendi... Mini etek, güzel bacaklı kadın ve kızları olduklarından çok daha güzel göstermekle kalmıyor, erkekleri de nezakete ve centilmenliğe davet ediyor, hıza getiriyor.”

—“Nasıl?...” diye beriki merakla sordu.

—“Bayağı işte...Mini etek moda olduktan sonra meselâ merdiven çıkarken kadınlara yol verip onları bir kaç basamak geriden izlemeğe başladık...Sonra, trende, vapurda otobüste eskiden kadınlara yerini terkeden kabadayılar parmakla gösterilecek kadar azdı...Oysa şimdi birbirimizle yarış ediyoruz âdete. Haksız mıyım acaba?...”

DÜNYANIN EN BÜYÜK HAREKETLİ RADYO-TELESKOPU

Eifelde, Federal Almanya Bilimsel Araştırmalar Bakanı profesör Hans Leussink (solda) tarafından törenle açılmıştır. Resimde sağda, bu "dev kulağı" hazırlayan Max-Planck Radyo-Astronomi Enstitüsünün bilginlerinden Profoser Otto Hachenberg görülüyor. Radyo-teleskop Bonn yakınlarındaki Eifelsberg'in ormanlık bir vadisinde bulunuyor. Radyo teleskopun her yöne doğru dönebilen parabolik aynası 100 metre çapındadır. 3000 ton ağırlığındaki bu çelik dev, uzaydan gelen radyo dalgalarını toplayıp inceleyebilmek için, 12 milyar ışık yılı (kilometre olarak: öünde 23 atır bulunan bir rakam) mesafeye kadar olan herşeyi dinleyebilmektedir.